

להגיב. מה שהתבקש מאליו כדי להשלים את מחזה האבסורד היה שהיא תרים את ידה ותנוסף לקהל מעריציה האלמוני בידה. אבל לאה רבין רק היפנתה ראשה אל הקהל שנעץ בה את עיניו וחייכה.

טרגדיה

שקספירית

היה זה סיום אבסורדי לגילגול ישראלי מודרני של טרגדיה שקספירית. לאה רבין, שבשל תחביב משחק-הטניס שלה זכתה כבר בעבר בכינוי האסוציאטיבי "ליידי מחבט", כמעט והצדיקה תואר זה הפעם.

שנה אחת בלבד אחרי שיצאה מאלמוניוּתה כאשה שמאחרי ראשה ממשה ור הפכה לאשה שלצידו, אם לא זו המפלטת את הדרך לפניו, היא הצטיירה בדמות האשה השאפתנית, החותרת בכל מחיר ל־קדם את הקאריירה של בעלה ומומיטה לבסוף חורבן עליו ועליה.

שאפתנות זו היתה התכונה הדומיננטית באופייה של לאה רבין מאז ומתמיד. זכורה עדיין ההגדרה בה הגדיר אותה דווקא אחד ממקורביה: "השאפתנות של לאה רבין היא מיטען רקטי שאינו מתכלה ל־עולם. תראו, היא לא תנוח ולא תשקוט עד שיצחק יהיה מלך אנגליה."

ההמון החוגג

מאות סקרנים הצטופפו על מדרגות בית-המישפט המחוזי בתל-אביב כדי לראות במו עיניהם את המחזה הנדיר: רעיית ראש-הממשלה כנאשמת במשפט פלילי. חלקם נדו לה בראשם. אחרים צהלו לאידה. אולם מחוץ לאולם זכתה לאהדה. **צילום: פטר פן ושדמה סתר**

למלך אנגליה לא הצליחה לאה רבין להפוך את בעלה. לעומת זאת היא הצליחה להדיחו מכס ראש-הממשלה של ישראל. דרך ארוכה עברה לאה שלוסברג, בת ה־49, מאז נישאה ליצחק רבין לפני כ־שלושים שנה, בהפוגה השנייה של מלחמת-העצמאות. לאה, בתו של חרשתן עשיר מקניסברג שבפרוסיה, עלתה עם משפחתה לארץ כשהיתה בת חמש. את יצחק, ה־מבוגר ממנה בשש שנים הכירה עוד ב־תקופת לימודיה בגימנסיה, כשלמדה בבית-הספר התיכון החדש בתל-אביב.

לאה נודעה באותן שנים כאחת היפהיות של תל-אביב. כינו אותה בתואר "לאה היפה" או "הנערה בעלת העיניים הרסולות". הסמל המסחרי שלה היו המכנסיים הקצרים ונעלי העבודה השחורות הגבוהות. בהן נראתה תמיד. היא נראתה או כפירסומת חיה לדמות הנערה הצברית כפי שהשתקפה מהפלאקטים של הקרן הקיימת. אחר-כך במיסגרת הפלמ"ח, היא הוכיחה שלא לבשה את המכנסיים הקצרים רק בשל צו האופנה.

יצחק רבין בא ממשפחה בעלת רקע שונה לחלוטין משלה: משפחת עובדים, שחיה כל ימיה בפשטות ובצניעות. הזיווג בין בת העשירים, ששאפה לעשות לעצמה קאריירה של מורה השתלמה לשם כך בסמינר בית-הכרם ובסמינר הקיבוצים, ל־בין בן הפועלים, שגדל באווירה של כמעט הסתגפות-מרצון, יצר בין שני בני הזוג מערכת יחסים מיוחדת במינה, שפרשת חשבון הדולארים בבנק בווינגטון, היא אולי אחת התוצאות הבלתי נמנעות שלה. היו אלה יחסים עמוקים הרבה יותר מ־האהבה שפרחה בין השניים. רק מעטים, (המשך בעמוד 32)

צועדת לאה רבין עם בתה, דליה, במסדרון בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, לעבר אולם המישפטים, שם נערך מישפטה בפני השופט דב לוין, כשהיא מוקפת בקציני-מיטרה ואנשי-ביטחון. למרות המצב המביך וההשפלה הכרוכה בכך למי שהיתה האשה מספר שניים במדינה, עמדה לאה רבין בכבוד במיבחן.

ה רבין

לית, העניש אותה על כך ואף גינה אותה בפומבי על מעשיה; לאה רבין שתוך שבועות מספר נפלה מהאיגרא רמא של טרקליני שליטי העולם אך הבירא עמיקתא של ספסליהנאשמים, כשהיא נושכת את שפתיה ומעלה חיוכים מאולצים על פניה כדי להסתיר את רגשותיה האמיתיים — אותה לאה רבין זכתה לתגובה בלתי צפויה. היא התקבלה במחיאות-כפיים.

תחילה היו אלה בודדים שמחאו לה כף. כשי־בחינו בה, מוקפת גורדי שוטרים ושומרי-ראש, שערך של צלמים ועתונאים רץ לפניו, הם פרצו בתשואות באופן כמעט ספונטאני. אשמה או לא אשמה כשבילם היא נשארה עדיין רעיית ראש-הממשלה, והם התרגלו לתגובה רפלקסיבית כמעט למחוא-כף בכל פעם שרואים אותה. אלא שאל אותם בודדים הצטרפו, ספונטאנית, גם כל השאר.

וכך, על מדרגות בית-המישפט המחוזי בתל-אביב וביציאה ממנו זכתה לאה רבין, דווקא אחרי שהורשעה בדין, למחווה די נדירה לגביה: להפגנת אהדה עממית, בלתי מאורגנת ובלתי צפויה מראש. והיא זכתה לה הפעם לא משום שגילוּתה אל ראש-הממשלה, אולי בפעם הראשונה בקאריירה הציבורית שלה, היא זכתה להפ־גנה מעין זו בזכות עצמה.

לאה רבין, לבושה ספורטיבית בתצאית ותולצת ג'רסי כחולות כהות, כשמשקפי ז'קלין קנדי־אונאסיס ענקיות מסתירות את עיניה, טבעות יהלומים גדולות ונוצצות על אצבעות שתי ידיה וענקיהם משתלשלים מצווארה, לא ידעה כיצד

הבייתה סוף הדרומה המישפטית. לאה רבין עוזבת את בניין היכל המישפט, בו עבר עליה הסיט הגדול ביותר בחייה שנמשך כשעתיים וחצי. באמצעות פרקליטה ביקשה לאה רבין שהות של 45 יום כדי לגייס את טכום הקנס בסך של רבע מיליון ל־י שהוטל עליה. למרות שניסתה לחייך פה ושם, מסגירה הבעת פניה את אשר התחולל בליבה פנימה.